

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7Co/8/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7713219073
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Frederika Zozuláková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7713219073.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Frederiky Zozulákovvej a členov senátu JUDr. Agnesy Hricovej a JUDr. Andrey Mazákovvej v právnej veci žalobcu N. C. nar. XX.X.XXXX bývajúceho v G. č. XX zastúpeného JUDr. Mikulášom Pavlikom advokátom so sídlom Advokátskej kancelárie v Michalovciach na ul. Š. Kukuru č. 14 proti žalovanej V. C. nar. XX.XX.XXXX bývajúcej v G. č. XX v konaní o zrušenie vyživovacej povinnosti o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Michalovce z 10.1.2014 č.k. 8C 245/2013-16 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zrušil povinnosť žalobcu prispievať na výživu žalovanej sumou 30 % zo životného minima vždy do konca toho ktorého mesiaca uloženú uznesením Okresného súdu Michalovce z 21.6.2010 sp.zn. 5C 64/2010 a to od 5.11.2013. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm.c/ a f/ O.s.p. a navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil. Nepopiera, že vo vyjadrení k žalobe uviedla, že študovala na Strednej odbornej škole obchodu a služieb v Michalovciach, ktorú ukončila a na vysokú školu nešla z dôvodu, že vyživovacia povinnosť, ktorá bola žalobcovi uložená, jej nepostačovala ani na krytie základných potrieb. Navyše, posledných deväť mesiacov si žalobca voči nej vyživovaciu povinnosť neplnil, ale po vyhlásení napadnutého rozsudku jej výživné doplatil. Domnieva sa, že žalobca peniaze mal a má. Namietala, že súd neskúmal, či je odkázaná na príjem, resp. vyživovaciu povinnosť od otca napriek tomu, že sa snažila o nájdenie si zamestnania, aby mohla zarábať a byť sebestačná. Nakoľko býva v lokalite, kde nie sú pracovné príležitosti, prácu si nenašla. Z uvedeného dôvodu bola nútená prihlásiť sa na úrade práce. Úrad práce, jej však neprispieva žiadnou sumou s odôvodnením, že vyživovaciu povinnosť k nej má otec. Uvedenú skutočnosť súd neskúmal a preto aj vyhlásil rozhodnutie, ktoré je podľa nej zmatečné. Opäť poukazuje na to, že je stále odkázaná na vyživovaciu povinnosť zo strany otca, ako aj matky. Nebráni sa zrušeniu vyživovacej povinnosti v prípade, že dôvod jej odkázanosti odpadne a bude mať vlastný príjem. Vyjadrila názor, že súd prvého stupňa v danej veci nevykonal riadne dokazovanie a postačovalo mu tvrdenie žalobcu, že ukončila strednú odbornú školu, na vysokú školu nechodí a z toho dôvodu jej výživné nepatrí.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej navrhol rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že súd prvého stupňa dostatočne zistil skutkový stav, posúdil ho podľa správnych ustanovení Zákona o rodine a vo veci správne a zákonne rozhodol, keď žalobe vyhovel. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so závermi súdu prvého stupňa a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dodáva, že z ust. § 78 ods. 1 Zákona o rodine vyplýva, že dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa menia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh. Zmenou pomerov v zmysle citovaného zákonného ustanovenia sa rozumie výrazná zmena tých okolností na jednej alebo druhej strane, t.j. oprávneného alebo povinného, ktoré boli podkladom predchádzajúceho rozhodnutia súdu o výživnom, pričom musí ísť o zmenu trvalú, nielen prechodnú a musí ísť o zásadnú zmenu v tých okolnostiach, z ktorých vychádzalo predchádzajúce rozhodnutie o výživnom. Preto v konaní o zvýšení, zníženie alebo zrušenie výživného je potrebné porovnať pomery, z ktorých vychádzalo predchádzajúce súdne rozhodnutie o výživnom s pomermi v čase rozhodovania o návrhu na zmenu (zrušenie) výživného. Aj pri rozhodovaní o výživnom v dôsledku zmeny pomerov sa použijú zásady, ktoré sú rozhodujúce pre určenie výživného. Z ust. § 62 ods. 1 Zákona o rodine vyplýva, že vyživovacia povinnosť rodičov trvá do tej doby, pokiaľ dieťa nie je schopné samo sa živiť. Ide o najobvyklejší dôvod zániku vyživovacej povinnosti rodiča k dieťaťu patriaci k dôvodom, ktoré nepôsobia samy o sebe, ale iba ako podklad pre rozhodnutie súdu. Podmienka stanovená pre zrušenie vyživovacej povinnosti je v zákone definovaná ako schopnosť dieťaťa, aby sa živilo samo. Táto schopnosť nie je viazaná na dosiahnutie určitej vekovej hranice, konkrétne ani na dosiahnutie plnoletosti. Schopnosť dieťaťa, aby sa živilo samo je závislá na tom, kedy sa dieťa stane spôsobilým hradiť svoje odôvodnené potreby. Pre stanovenie momentu, kedy vyživovacia povinnosť rodiča k dieťaťu zaniká, je podstatné, kedy dieťa nadobudlo všetky schopnosti samé sa živiť, za ktoré sa tradične akceptuje ukončenie štúdia, keďže dieťa získalo všetky predpoklady na uplatnenie sa v pracovnom pomere. Nie je podstatné, či dieťa aj v skutočnosti do pracovného pomeru nastúpi. V takomto prípade je potrebné vyhodnotiť dôvody, pre ktoré dieťa aj napriek nadobudnutiu všetkých schopností samé sa živiť žiaden príjem nedosahuje. V sporovom konaní, ktorým nepochybne je konanie o zmenu výživného pre plnoleté dieťa, platí takzvaná prejednacía zásada, čo znamená, že súd vychádza len zo skutočností tvrdených účastníkmi a vykonáva len tie dôkazy, ktoré účastníci navrhli a táto zásada úzko súvisí s povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou, ktoré účastníkom sporového konania vyplývajú z ust. § 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.. Dôkazná povinnosť znamená, že účastník musí na preukázanie svojich tvrdení označiť dôkazy. Ak navrhnuté dôkazy súd vykoná a preukáže sa tým skutkové okolnosti tvrdené účastníkom, možno skonštatovať, že účastník uniesol dôkazné bremeno ohľadom svojich tvrdení, čo má za následok jeho úspech v konaní. Prejednacía zásada teda predstavuje istý stimul pre účastníkov konania, pretože v prípade, ak zostanú pasívny a nepreukážu svoje tvrdenia, môže im to priniesť negatívne dôsledky v konaní, napríklad prehru v spore. Inak povedané, účastník musí preukázať to, čo tvrdí, len potom môže súd zobrať jeho tvrdenie za základ svojho rozhodnutia. V tomto prejednanom prípade teda bola dôkazná povinnosť týkajúca sa okolností, že oprávnené dieťa aj napriek nadobudnutiu všetkých schopností samé sa živiť (ukončenie štúdia) žiaden príjem nedosahuje, na žalovanej. Samotná skutočnosť, že žalovaná je evidovaná na úrade práce a nemá príjem, nepostačuje na preukázanie, že napriek ukončeniu štúdia, ktorým získala všetky predpoklady na uplatnenie sa v pracovnom pomere, nemá schopnosť sama sa živiť, keďže nepreukázala, že by jej vek, zdravotný stav, pokračovanie v ďalšom štúdiu, schopnosť zamestnať sa, schopnosť vykonávať prácu, odôvodnené záujmy a potreby, ako aj majetkové pomery bránili samostatne sa živiť. Uvedené okolnosti žalovaná nepreukázala ani v odvolacom konaní napriek tomu, že súdom prvého stupňa bola poučená podľa § 120 ods. 4 O.s.p., že všetky dôkazy a skutočnosti musí predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Tieto skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr môžu byť odvolacím dôvodom len vtedy, ak ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa (§ 205a O.s.p.). Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil a podľa ods. 2 sa stotožnil s jeho odôvodnením.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd nerozhodoval, nakoľko žiaden z účastníkov náhradu trov konania nežiadal (§ 224 ods. 1, § 151 ods. 1 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.